

Ruister 1.0

Waar eindigt jazz en wordt het een herinnering?

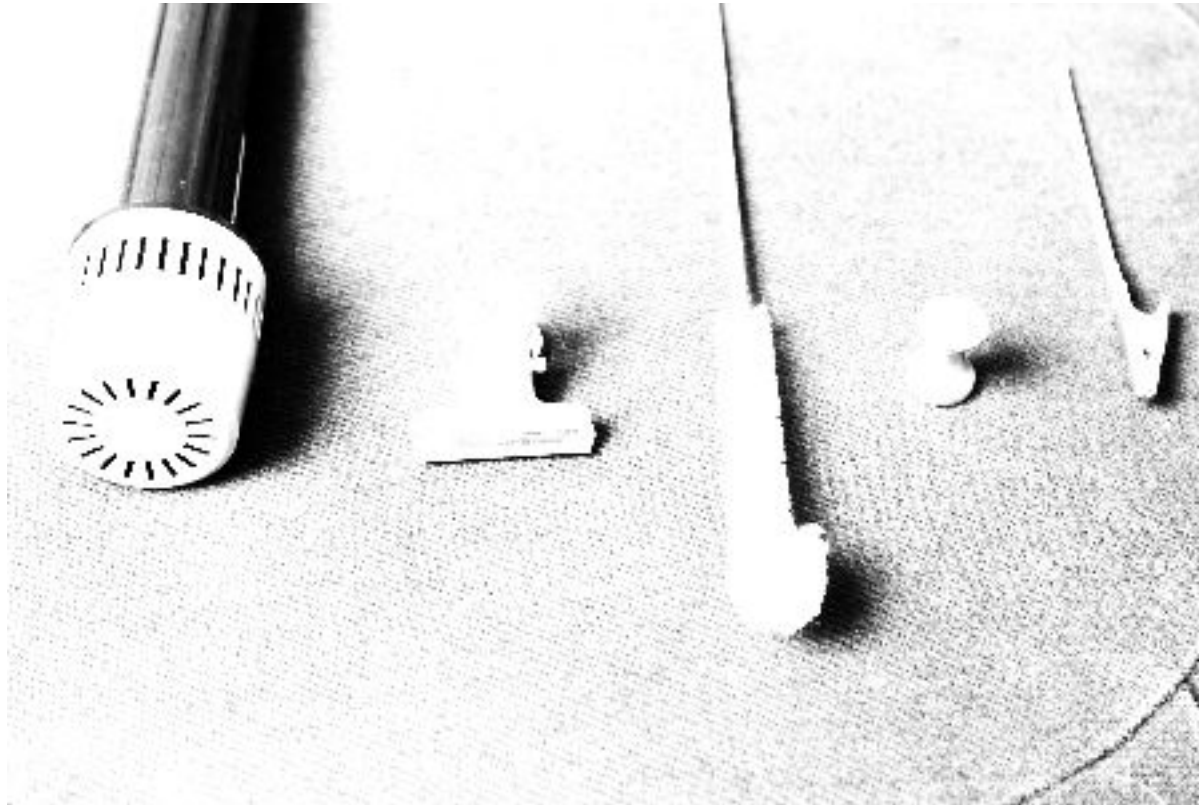
Handelen vanuit die plaats betekent durven,
durven vertrouwen op het onbekende.

Ruister 1.0 verkent alternatieve vormen van improvisatie met aandacht voor het texturale karakter van klank. De composities zijn eenvoudig, markeren conceptuele keuzes en geven substantie aan de thematisch getinte vrije improvisatie.

Vrije improvisatie; het is geen muzikale stroming,
eerder een modus operandi, hij duikt overal op.

Het bewust beoefenen van vrijheid,
waar dan ook, met eender wie.

Jelle Meeze - Bas
Nina Kortekaas - Toetsen
Mona Abdel Wahab - Saxofoon

Trains

*Als kind zocht ik met mijn vader
via het pad achter de tuin
de spoorwegen op.*

*Uren lang zaten wij daar,
samen treinen kijken,
woordeloos.*

Field recording, tape-saturation en prepared guitar gaan de dialoog aan met elektronische manipulatie. Met behulp van monologe synthesis verheffen we de kunde van soundscaping tot de viscerale beleving van noise.

Nachtegaal

*De droomtoestand verkennen
is een beetje zoals
langzaam in een bad glijden
en net niet verdrinken.*

Melodie in zijn eenvoud, geboren in het nachtelijke.
Een moderne ballad, eenvoudig en lyrisch.

Moerbes

*Metalen moertjes,
zoete besjes
en de spanning*

binnenin.

Afrika is percussief, beroerd door een gevoel voor ritme dat alle andere continenten aansteekt. In Moerbes keren we terug naar die hartslag en zoeken we het metalig karakter van de kalimba op met behulp van klemmetjes en magneetjes.

Missa Pange Lingua

*Van de hemel naar beneden,
tot diep onder de aardkorst.
Nog steeds leidt Josquin
me in bekoring,
sorry Paus Franciscus.*

Het meesterwerk. Josquin des Pres is eeuwenoud maar zijn kunde voor canon en contrapunt blijft verbazen. Vanuit de tenorpartij van het Kyrie verkennen we nieuw materiaal gebouwd volgens Steve Coleman's spiegelprincipe en eren we het on-oplossende karakter van de Missa Pange Lingua in een thematisch getinte vrije improvisatie.

Duonut

*Een harde noot
moet je kraken*

voor al dat lekkers.

Een gewaagde arpeggio-etude met slingerbewegingen. De octave-delay schenkt dit stuk een dubbel karakter; op is neer is op is neer. We sluiten af met iets lekkers, een euforisch feestmuziekje.

Bedankt aan:

Mona en Nina, jullie zijn twee schatjes van patatjes.

Nic Thys, jij bracht me een basis waar ik nog steeds op kan staan.

Toon van Dionant, voor al wat niet in vier is en het leren stuwen.

Brice Soniano, voor de kracht van het kinderlijke en de afrikaanse bezieling.

Niels Lyhne Løkkegaard, voor het openbreken van mijn grenzen en de aandacht voor textuur.

Yannick Peeters, jouw zachte openheid was wat ik nodig had om te kunnen ontplooien.

Mijn vrienden, om het leven mooi te maken en me te inspireren.

Mama en papa, jullie zijn ongelooflijk mooie mensen, altijd paraat en met een gouden hart.

Tozan Ryokan, jouw vijf verzen blijven fris, vereeuwigd in de buddha-geest.